

Къмъ края на есенъта една привечеръ Обечка я доведоха предъ портата. Каква голѣма бѣ станала тя! Съ високо изправена глава, като че носѣше цѣлата планина на роговетѣ си, тя плахо се спрѣ предъ портата и се загледа ту въ една, ту въ друга страна. Планинскитѣ бури бѣха измили и пригладили снагата ѝ, а въ очитѣ сѣкашъ се виждаха отраженията на ширнитѣ простори на Врановището, на езерата и на потоцитѣ. Като че тя бѣ слѣзла сега не отъ планината, а отъ небето.

— Това ли е моята Обечка? — извика мама, като я видѣ тѣй хубава станала. — Милата ми ненагледна хубавица! Добре си ми дошла, бѣгачке! Станала си голѣма и красива като чудо и сега идешъ отъ планината, като че самата си планина, — говорѣше ѝ мама, прегръщаше я и милваше и даваше по залъгъ хлѣбъ.

Обечка изпърво трепна, но я позна и въ началото като че се засрами дето избѣга, но лакомо занаживя хлѣба. Тя по никой начинъ не искаше да влѣзне презъ малката порта. Отвориха ѝ голѣмата и, като тръгна безъ повадило следъ майка ми, мина презъ голѣмата порта, като се присведе като котка. Когато мама я въведе въ оградата и ѝ турна сѣно въ яслата, забринчи вратата и каза:

— Тука само мойта ржка ще борава.

* * *

Занизаха се зимнитѣ дни. Минаха декемврий, януарий, а къмъ срѣдата на февруарий Обечка пусна коремъ и виме. Грижитѣ около нея се удвоиха: на вода не се извеждаше, а носѣше ѝ се съ котелъ и пушаше се въ малкия дворъ, за да се разходи и ѝ се почисти обора, и не се връзваше за яслата.